

Sygn. akt **IC 355/19**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 sierpnia 2021 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sławomir Splitt

po rozpoznaniu w dniu 6 sierpnia 2021 roku w Gdyni

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **A. M.**

przeciwko **(...) S.A. V. (...) w W.**

o zapłatę

1. oddała powództwo,

2. zasądza od powódki A. M. na rzecz (...) S.A. V. (...) w W. kwotę 4.259,26 złotych (cztery tysiące dwieście pięćdziesiąt dziewięć złotych dwadzieścia sześć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt **IC 355/19**

(...)

Powódka A. M. wniosła pozew przeciwko (...) S.A. w W. o zapłatę kwoty 10.100 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 12 lutego 2016 roku tytułem odszkodowania za uszkodzony pojazd marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), a także zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podała, że pojazd ten dnia 4 stycznia 2016 roku uszkodzony został w wypadku komunikacyjnym z winy kierowcy ubezpieczonego w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w firmie pozwanego.

Szkodę zgłoszono dnia 13 stycznia 2016 roku.

Dnia 7 lutego 2019 roku powódka w drodze umowy cesji nabyła prawo do wierzytelności objętej pozewem.

W toku likwidacji określono koszty naprawy pojazdu na kwotę 28.331,70 zł, lecz odmówiono wypłaty odszkodowania, gdyż stwierdzono, że pojazd biorący udział w szkodzie z dnia 4 stycznia 2016 roku nie jest tym samym pojazdem, który został oznaczony numerem VIN (...) i przedstawionym do zarejestrowania w Urzędzie (...) Urzędu Miasta G..

W toku postępowania likwidacyjnego pozwany nie zmienił swojego stanowiska.

Poszkodowany zlecił sporządzenie kalkulacji naprawy pojazdu, w którym ustalono koszt naprawy pojazdu na kwotę 55.141,74 złotych.

Prowadzone śledztwo w sprawie przerobienia numerów VIN został umorzony z uwagi na brak danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu z art. 306 k.k.

Powódka wskazała, że wniosła o zawezwanie do próby ugodowej w niniejszej sprawie w Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Mokotowa w W. (sygn. akt I Co 1006/19).

Powódka dochodziła jedynie części odszkodowania za uszkodzony pojazd.

(pozew – k. 4-8v.)

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany podtrzymał stanowisko przedstawione w toku postępowania likwidacyjnego.

Wskazał przede wszystkim, że pojazd o numerze VIN (...) w 2013 roku został uszkodzony na terenie Luksemburga.

Szkodę zakwalifikowano jako całkowitą, a pojazd wystawiono do sprzedaży. Naprawianie pojazdu byłoby nieopłacalne. Na aukcjach internetowych można było znaleźć części wymontowane z tego pojazdu. Należy domniemywać, że powyższy numer VIN został „przeszczepiony” do pojazdu skradzionego.

Pojazd przedstawiony przez powoda ubezpieczycielowi o nr rej (...) nie odpowiadał danym identyfikującym pojazd wedle producenta, różniąc się pewnymi elementami wyposażenia, takimi jak relingi dachowe, elementy podwozia, tylny zderzak, nawigacja wbudowana czy tapicerka siedzeń.

Powyższe stanowi o braku podstawy do wypłaty odszkodowania na rzecz powoda, albowiem J. K. nie był prawowitym właścicielem pojazdu, który najprawdopodobniej został skradziony i poddany zabiegowi przebicia numerów seryjnych.

(odpowiedź na pozew – k. 60-63v.)

W kolejnym piśmie procesowym pozwany podniósł zarzut braku legitymacji czynnej powódki wskazując, na to, iż w umowie cesji wierzytelności z dnia 07 lutego 2019 roku wskazano, iż przedmiotem cesji jest wierzytelność w stosunku do pozwanego dotyczącą szkody w pojeździe o określonym numerze VIN, to jest (...). Opinia biegłego natomiast wyklucza to, aby pojazd uszkodzony był pojazdem o takim numerze VIN (...). Ponadto J. K., który nie był właścicielem pojazdu, nie mógł przenieść skutecznie wierzytelności dotyczącej pojazdu na powódkę.

Pozwana wskazała, iż zaraz po odmowie wypłaty odszkodowania użytkownik pojazdu D. P. oraz J. K. sprzedali auto spółce prowadzonej przez obywatela Ukrainy – mającej siedzibę w sklepie z alkoholem na terenie P., która wywiozła pojazd poza granice RP.

(odpowiedź na pozew – k. 60-63v.)

Pismem z dnia 05 czerwca 2021 roku powódka rozszerzyła powództwo, domagając się dodatkowo zapłaty kwoty 44.558,48 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 12 lutego 2016 roku do dnia zapłaty.

(pismo z dnia 05.06.2021r. – k. 328-328v.)

Pozwany podtrzymał dotychczasowe stanowisko, wnosząc o oddalenie powództwa również w rozszerzonym zakresie.

(pismo z dnia 07.07.2021r. – k. 338-339)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pojazd M. (...) o numerze VIN (...) wyprodukowany został w 2009 roku i pierwszy raz zarejestrowany został na terenie Niemiec w dniu 11 lutego 2010 roku. Właścicielem pojazdu był J. N. zamieszkały w Luksemburgu.

(fakty bezsporne nadto potwierdzone: informacja (...) Sp. z o.o. w W. – k. 119, 197-198, aktami szkody na płycie – k. 54 dokumentem identyfikacyjnym pojazdu – k. 124, dowodem rejestracyjnym – k. 131-133v. wraz z jego tłumaczeniem na język polski – k. 133-135)

W 2013 roku uległ szkodzie całkowitej na terenie Luksemburga. Części z tego pojazdu było oferowane do sprzedaży w serwisie aukcyjnym. Dnia 20 września 2013 roku wrak pojazdu został wylicytowany przez TOM-CAR T. G. za kwotę 5.500 Euro. Następnie pojazd został nabyty przez R. W. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Usługi (...) za kwotę 10.500 Euro.

(fakty bezsporne nadto potwierdzone: wydrukami ofert aukcyjnych – k. 76-100, aktami szkody na płycie – k. 54)

J. K. dnia 11 października 2014 roku nabył od R. W. samochód osobowy M. (...) ze wskazaniem numeru VIN: (...) za kwotę 55.000,00 zł. Faktycznym użytkownikiem pojazdu był D. P. – zięć J. K..

(fakt bezsporny nadto potwierdzony: fakturą nr (...) z dnia 11.10.2014r. – k. 138, zeznania świadka D. P. w postępowaniu przygotowawczym – k. 49-50, 188-189v., zeznania świadka J. K. w postępowaniu przygotowawczym – k. 185-186, zeznania świadka D. P. – k. 224-225, płyta – k. 227, zeznania świadka J. K. – k. 233-234, płyta – k. 236)

Pojazd zbyty przez R. W. oznaczony numerem VIN (...) nie jest tym samym pojazdem, który posiadał ten numer identyfikacyjny nadany przez producenta pojazdu i uległ szkodzie całkowitej na terenie Luksemburga w 2013 roku. Naprawa pojazdu uszkodzonego w wyniku kolizji w 2013 roku Luksemburgu byłaby wysoce nieopłacalna. Zakres koniecznej naprawy tego pojazdu szacował się na kwotę nie mniejszą niż 197.000,00 zł, z czego koszt samych części wyniósłby 178.000,00 zł.

(pisemna opinia biegłego sądowego P. T. – k. 241-274 wraz z pisemną opinią uzupełniającą – k. 297-298)

J. K. dnia 26 listopada 2014 roku złożył wniosek o zarejestrowanie zakupionego pojazdu. Do wniosku dołączył zaświadczenie o przeprowadzonym badaniu technicznym dnia 29 września 2014 roku, dokument identyfikacyjny pojazdu, francuski dowód rejestracyjny pojazdu z jego tłumaczeniem na język polski oraz dokument potwierdzający zapłatę akcyzy na terytorium kraju od nabytego wewnątrzspółnotowo samochodu osobowego niezarejestrowanego wcześniej na terytorium kraju.

(fakt bezsporny nadto potwierdzony: wnioskiem z dnia 26.11.2014r. – k. 122, zaświadczeniem – k. 123, dokumentem identyfikacyjnym pojazdu – k. 124, dowodem rejestracyjnym – k. 131-133v. wraz z jego tłumaczeniem na język polski – k. 133-135, dokument potwierdzający zapłatę akcyzy z dnia 10.10.2014r. – k. 136)

Decyzja nr (...). (...).1. (...).2014.HK z dnia 26 listopada 2014 roku Prezydent Miasta G. czasowo zarejestrował pojazd M. (...) oznaczony numerem VIN (...). Pojazd otrzymał tablice rejestracyjne numer GD 157JJ.

(fakt bezsporny nadto potwierdzony: decyzją z dnia 26.11.2014r. – k. 128)

Decyzja nr (...). (...).1. (...).2014.DB z dnia 17 grudnia 2014 roku Prezydent Miasta G. zarejestrował pojazd M. (...) oznaczony numerem VIN (...), wydając dowód rejestracyjny o serii BAK i numerze (...).

(fakt bezsporny nadto potwierdzony: decyzją z dnia 17.12.2014R. – k. 127, kartą informacyjną pojazdu – k. 130)

Na dzień 01 grudnia 2014 roku pojazd o numerze VIN (...) nie figurował w Systemie (...).

(fakt bezsporny nadto potwierdzony: informacją z (...) k. 129)

Dnia 04 stycznia 2016 roku ww. pojazd uległ – drugiej od czasu jego zarejestrowania w Polsce – szkodzie z winy kierowcy posiadającego obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego.

(fakt bezsporny nadto potwierdzony: aktami szkody na płycie – k. 54)

Dnia 13 stycznia 2016 roku J. S. zgłosił pozwanemu szkodę z dnia 04 stycznia 2016 roku, w której uszkodzony został pojazd marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność J. K.. Wówczas pojazd znajdował się w warsztacie: (...) przy ul. (...) w C..

(fakt bezsporny nadto potwierdzony: zgłoszeniem szkody – k. 162-163v., oświadczeniem – k. 165, k. 166-166v.)

Pismem z dnia 15 lutego 2016 roku pozwany poinformował, że w trakcie likwidacji szkody stwierdzono, że samochód marki M. (...), biorący udział w zdarzeniu z dnia 04 stycznia 2016 roku i przedstawiony do oględzin jako uszkodzony, nie jest tym samym pojazdem, który został oznaczony numerem VIN (...) przedstawionym do zarejestrowania w Urzędzie (...) Urzędu Miasta G..

(fakt bezsporny nadto potwierdzony: pismem z dnia 15.02.2016r. – k. 15-16, sprawozdaniem z czynności sprawdzających – k. 45-48)

Pismem z dnia 17 lutego 2016 roku pozwany zawiadomił Prokuraturę Rejonową w Gdyni o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, polegającego na przerobieniu znaku identyfikacyjnego VIN nr (...) lub wszczęciu całej części zawierającej powyższy nr VIN w samochodzie marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) przez nieznanego sprawcę.

(fakt bezsporny nadto potwierdzony: pismem z dnia 17.02.2016r. – k. 160-161v.)

Dnia 25 lutego 2016 roku J. K. zawarł z podmiotem (...) Sp. z o.o. z siedzibą (wówczas) w P. przy ul. (...) z (...) /58 umowę sprzedaży pojazdu M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) ze wskazaniem jego numeru VIN na (...) za kwotę 39.500,00 zł.

(fakt bezsporny nadto potwierdzony: umową z dnia 25.02.2016r. – k. 103)

Dalsze losy pojazdu nie są znane. W toku śledztwa prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w Gdyni nie udało się ustalić danych ówczesnego prezesa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. O. A.. Ustalono, że siedziba tej spółki odpowiadała sklepowi z alkoholem. Brak było po tym czasie adnotacji dotyczących przeprowadzenia okresowych badań technicznych pojazdu, zawarcia umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, zbycia pojazdu lub jego wyrejestrowania.

(fakty bezsporne nadto potwierdzone telegramem nr (...) – k. 191, wydrukiem z systemu historii pojazdów – k. 192-193)

Postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2016 roku Prokurator Prokuratury Rejonowej w Gdyni wszczął śledztwo na skutek ww. zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa.

(fakt bezsporny nadto potwierdzony: postanowieniem z dnia 29.04.2016r. – k. 183)

Postanowieniem z dnia 22 grudnia 2016 roku Prokurator Prokuratury Rejonowej w Gdyni J. C. umorzył śledztwo w sprawie przerobienia w nieustalonym czasie nie później niż w dniu 13 stycznia 2016 roku w nieustalonym miejscu znaków identyfikacyjnych z numerem VIN samochodu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu.

(fakt bezsporny nadto potwierdzony: postanowieniem o umorzeniu śledztwa w sprawie PR 2 Ds.400.2016 – k. 25-27, 194-196)

Dnia 07 lutego 2019 roku A. M. zawarła z J. K. umowę cesji wierzytelności, której przedmiotem było nabycie przez nią prawa do odszkodowania względem (...) S.A. w W. w związku ze szkodą z dnia 04 stycznia 2016 roku dotyczącą

pojazdu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o numerze nadwozia VIN (...) wraz z wszelkimi z nią związanymi prawami ubocznymi (holowanie, przechowanie, itp.), a w szczególności prawem do odsetek ustawowych za zwłokę.

(fakt bezsporny nadto potwierdzony: umową cesji wierzytelności z dnia 07.02.2019r. – k. 33-35)

Pismem z dnia 11 lutego 2019 roku powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 55.141,74 zł tytułem odszkodowania za uszkodzony samochód marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 12 lutego 2016 roku do dnia zapłaty.

(fakt bezsporny nadto potwierdzony: pismem z dnia 11.02.2019r. – k. 38-39 wraz z potwierdzeniem nadania – k. 40)

Wniosek z dnia 11 lutego 2019 roku skierowany do Sądu Rejonowym dla Warszawy-Mokotowa w W. powódka zawiadzała pozwanego do próby ugodowej w sprawie o zapłatę kwoty 70.000,00 zł tytułem odszkodowania za uszkodzony samochód marki M. o numerze rejestracyjnym (...) wraz z odsetkami za opóźnienie od dnia 13 lutego 2016 roku do dnia zapłaty, a także kwoty 437,00 zł tytułem poniesionych przez pełnomocnika kosztów zawiadania do próby ugodowej.

(fakt bezsporny nadto potwierdzony: wnioskiem z dnia 11.02.2019r. – k. 41-42)

Pismem z dnia 15 marca 2019 roku pozwany poinformował o podtrzymaniu dotychczasowego stanowiska.

(fakt bezsporny nadto potwierdzony: pismem z dnia 15.03.2019r. – k. 43)

Na posiedzeniu pojednawczym w sprawie o sygn. akt I Co 1006/19 dnia 07 maja 2019 roku do zawarcia ugody nie doszło.

(fakt bezsporny nadto potwierdzony: wydrukiem protokołu z dnia 07.05.2019r. – k. 59)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił po rozważeniu całego zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego w postaci dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony, dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach postępowania przygotowawczego, zeznań świadków oraz dowodu z opinii biegłego sądowego P. T..

W ocenie Sądu przedłożone przez strony dowody z dokumentów są wiarygodne, albowiem żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności tych dokumentów, prawdziwości twierdzeń w nich zawartych, ani też żadna ze stron nie zaprzeczyła, że osoby podpisane pod tymi dokumentami nie złożyły oświadczeń w nich zawartych.

Wydana przez biegłego opinia pisemna wraz z pisemną opinią uzupełniającą została uznana za w pełni wiarygodną i stanowiła podstawę rozstrzygnięcia.

Biegły w opinii wskazał, iż dokonał rozkodowania numeru VIN (...), w wyniku czego pojazd – w oparciu o numer VIN został opisany jako pojazd marki M., typ P., model (...), wersja produkowana od stycznia 2009 roku do lipca 2009 roku.

Następnie biegły dokonał ustalenia wyposażenia standardowego tego typu pojazdu oraz porównania tego wyposażenia z tym, które zostało opisane przez rzeczoznawcę ubezpieczyciela w dokonanej przez niego kalkulacji naprawy. Po dokonanych ustaleniach biegły stwierdził, iż dach odsuwany elektrycznie, który posiadał na wyposażeniu pojazd uszkodzony był dostępny wyłącznie w wersjach o bardziej bogatym wyposażeniu standardowym niż model (...).

Ponadto biegły zaznaczył, iż model (...) posiadał w wyposażeniu standardowym takie elementy jak lampy halogenowe, automatyczną klimatyzację przednią i materiałową tapicerkę foteli. Niemniej zaznaczył, że są to elementy ruchome możliwe do dokompletowania podczas wyboru dodatków przy zakupie samochodu lub w czasie jego użytkowania, w tym podczas napraw pokolizyjnych.

Tym samym biegły uznał, iż pojazd marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), który uczestniczył w kolizji drogowej w dniu 04 stycznia 2016 roku nie jest pojazdem tożsamym z pojazdem oznaczonym przez producenta nr VIN (...).

Ponadto biegły wskazał, iż z załączonych dokumentów dotyczących naprawy pojazdu o nr VIN (...) z 2013 roku wynika, iż zakres koniecznej naprawy tego pojazdu szacował się na kwotę nie mniejszą niż 197.000,00 zł (kwota 178.000,00 zł same części).

Z kolei następnie został on zakupiony jako powypadkowy za kwotę 21.549,90 zł, po czym sprzedany za kwotę 55.000,00 zł. Tym samym zysk osiągnięty był pięciokrotnie niższy od wartości niezbędnych części zamiennych i sześciokrotnie niższy od szacowanych kosztów naprawy.

W konkluzji biegły stwierdził, iż teoretycznie przedmiotowy pojazd mógł zostać naprawiony po zdarzeniu w 2013 roku i doprowadzony do stanu jak w dniu 4 stycznia 2016 roku, ale przy zachowaniu ogólnej zasady rynkowej – uzyskania zysku – było to praktycznie niemożliwe.

Koszt naprawy pojazdu biegły ustalił na kwotę 54.658,48 zł brutto przy użyciu części oryginalnych, ale jednocześnie wskazał, iż w aspekcie technologicznym i bezpieczeństwa jazdy przywrócenie pojazdowi sprawności technicznej adekwatnej do stanu poprzedniego – to jest przed zdarzeniem szkodowym byłoby spełnione przy zastosowaniu części nowych typu Q. W takiej sytuacji wartość naprawy wyniosła 53.990,21 zł.

Biegły udzielił wystarczających odpowiedzi na wątpliwości strony powodowej, a zarzuty do opinii dotyczyły w istocie ustalenia, czy dach pojazdu uszkodzonego w Luksemburgu w 2013 roku mógł zostać wymieniony. Biegły udzielił twierdzącej odpowiedzi w tym temacie.

Dlatego Sąd na podstawie art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c. w zw. z art. 286 k.p.c. pominął dowód z uzupełniającej opinii biegłego, albowiem wydana przez niego opinia wraz z opinią uzupełniającą nie była niepełna i nie budziła wątpliwości, a sam wniosek w sposób oczywisty zmierzał do przedłużenia postępowania.

Sąd uznał, że opinia biegłego jest jasna, logiczna i wewnętrznie niesprzeczna, co czyniło ją w pełni przydatnymi do rozstrzygnięcia sprawy i na nich w znacznej mierze Sąd oparł ustalenia faktyczne.

Odnosząc się do zeznań świadków zasadniczo należało podejść do nich z dużą ostrożnością, a zakres ustaleń stanu faktycznego z nich wynikającego ograniczyć do tych okoliczności, które nie wynikają z dokumentów. Dlatego miały one marginalne znaczenie. Przede wszystkim w większości potwierdzali oni jedynie fakt nabycia pojazdu i jego stanu w dniu zakupu przez J. K., który był jedynie figurantem. Faktycznie sprawami związanymi z zawarciem umowy zajmował się jego zięć – D. P., który ów pojazd również użytkował. Za gołosłowne należało uznać zeznania świadka E. C. dotyczące wymiany dachu w pojeździe nabytym przez J. K.. Strona powodowa nie zdołała wykazać rzekomych wielotysięcznych i nieracjonalnych z ekonomicznego punktu widzenia nakładów poczynionych przez kogokolwiek na naprawę pojazdu. Innymi słowy bardziej opłacalne byłoby zakupienie nowego pojazdu.

Normatywną podstawę odpowiedzialności pozwanego ubezpieczyciela stanowią przepisy art. 822 § 1 i 4 k.c. i art. 824¹ § 1 k.c. oraz art. 13 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity Dz.U. z 2013r., poz. 392). Zgodnie z art. 822 § 1 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Na mocy natomiast art. 824¹ § 1 k.c. o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody. Z treści art. 13 ust. 2 powołanej wyżej ustawy wynika, iż w obowiązkowych ubezpieczeniach odpowiedzialności cywilnej odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej

podmiotów objętych ubezpieczeniem, nie wyżej jednak niż do wysokości sumy gwarancyjnej ustalonej w umowie. Nadto, na względzie należy mieć również treść art. 361 § 1 k.c., który stanowi, iż zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność jedynie za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła, oraz treść art. 363 § 1 k.c. który stanowi, iż co do zasady naprawienie szkody winno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie do stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej, przy czym gdyby przywrócenie do stanu poprzedniego pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Jednocześnie z treści art. 361 § 2 k.c. wynika, iż naprawienie szkody obejmuje straty, które poniósł poszkodowany. Podkreślić należy, że roszczenie o zapłatę przysługujące w stosunku do ubezpieczyciela uzależnione jest od wykazania przesłanek odpowiedzialności ubezpieczonego z tytułu czynu niedozwolonego. Odpowiedzialność sprawcy zgodnie z art. 415 k.c. jest oparta na zasadzie winy.

Szkoda to różnica między obecnym stanem majątkowym poszkodowanego a stanem, jaki zaistniałby, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę.

Przechodząc do szczegółowych rozważań wskazać należy, iż pomiędzy powodami a pozwanym nie było sporu do faktu zaistnienia zdarzenia szkodowego z dnia 04 stycznia 2016 roku i winy sprawcy, posiadającego obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń.

Istotą rozstrzygnięcia było, czy istotnie doszło do szkody w majątku J. K. – właściciela pojazdu M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), bowiem jako poszkodowany był uprawniony do uzyskania odszkodowania od pozwanego. Odpowiedź na powyższe pytanie wymaga ustalenia, czy uszkodzony pojazd, w chwili zdarzenia, znajdował się w jego majątku. Mówiąc inaczej, czy powód był wówczas jego właścicielem.

Zgodnie z art. 169 k.c. jeżeli osoba nieuprawniona do rozporządzania rzeczą ruchomą zbywa rzecz i wydaje ją nabywcy, nabywca uzyskuje własność z chwilą objęcia rzeczy w posiadanie, chyba że działa w złej wierze. Jednakże gdy rzecz zgubiona, skradziona lub w inny sposób utracona przez właściciela zostaje zbyta przed upływem lat trzech od chwili jej zgubienia, skradzenia lub utraty, nabywca może uzyskać własność dopiero z upływem powyższego trzyletniego terminu.

Z całą pewnością nabyty przez J. K. pojazd M. (...) zarejestrowany później pod numerem GD 157JJ pochodził z kradzieży, a zamontowanie w nim części posiadających numer VIN innego pojazdu (zwłaszcza oznaczenia w postaci tabliczki znamionowej) przestępstwo to miało udaremnić. Pełnomocnik powódki podnosił już w postępowaniu likwidacyjnym, że pojazd o numerze VIN (...) nie był poszukiwany jako skradziony. Istotą przeprowadzonego proceduru – usunięcia numerów VIN pojazdu skradzionego i zastąpienie numerami VIN pojazdu nie pochodzącego z kradzieży – było właśnie uniemożliwienie zidentyfikowania pojazdu, który został skradziony.

Domniemanie to wynika bezsprzecznie z opinii biegłego i zasad logicznego rozumowania. Nie powtarzając w całości przedstawionych wyżej ustaleń biegłego, należy zgodzić się, że nie doszło do odbudowania pojazdu M. (...) o numerze VIN (...) za kwotę nie mniejszą niż 197.000,00 zł, a następnie sprzedaży tego pojazdu ze stratą niewiele mniejszą niż koszt naprawy uszkodzonego pojazdu. Poza tym z pojazdu uszkodzonego w Luksemburgu w 2013 roku wymontowano części, które nadawały się do sprzedaży. Nieracjonalna była sprzedaż niektórych części uszkodzonego pojazdu, aby następnie zastąpić je innymi.

Zdaniem Sądu ciężar obalenia powyższego jasnego i oczywistego domniemania obciążał stronę powodową, która nie była w stanie nawet uprawdopodobnić, że do odbudowy tego pojazdu doszło, w tym w zakresie uwzględniającym te części, których nie było w wyposażeniu danego typu pojazdu.

Sąd uznał także, że niewątpliwie pojazd, którego posiadaczem był J. K. pochodził z kradzieży, a nie stanowił przykładowo został zmontowany z dwóch lub więcej pojazdów i ostatecznie nadano mu nowy numer VIN. Również taka budowa pojazdu, o ile nielegalna, nie byłaby uzasadniona ekonomicznie. W takiej bowiem sytuacji bazę do budowy pojazdu stanowi wraz posiadający najwięcej sprawnych i nadających się do użytkowania elementów

konstrukcyjnych pojazdów. Z pewnością takim pojazdem nie był pojazd uszkodzony na terenie Luksemburga w 2013 roku.

W przedmiotowej sprawie J. K. objął w posiadanie przedmiotowy pojazd w dniu sprzedaży tj. dnia 11 października 2014 roku. Niewątpliwie od momentu kradzieży nabytego później pojazdu do dnia szkody nie upłynęły 3 lata, aby przy założeniu dobrej wiary nabywcy uznać, że mógł on uzyskać własność po upływie tego terminu.

W ustalonym stanie faktycznym brak było bowiem podstaw do przyjęcia, iż w tej dacie pozostawał on w złej wierze. Okoliczność dobrej wiary, wynikająca z domniemania wskazanego w art. 7 k.c. jest wiążąca dla sądu orzekającego aż do czasu, gdy strona związana ciężarem dowodu z art. 6 k.c. udowodni złą wiarę (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1994r. I CRN 44/94).

Zważyć należało, że pojazd będący „dawcą” numeru VIN został uszkodzony w 2013 roku. Zatem od tego czasu do momentu zbycia pojazdu przez J. K. nie upłynęły jeszcze 3 lata. Oczywiście ustalenie daty kradzieży nie jest możliwe, jednak w tym celu należy założyć, że planujący dokonać kradzieży w pierwszej kolejności zorientowali się, czy możliwe będzie „przeszczepienie” numeru VIN do skradzionego pojazdu. Oznacza to, że nie wydaje się, aby kradzież dokonana została przed uzyskaniem dostępu do wraku będącego tzw. „dawcą” numeru VIN.

Zdaniem Sądu strona pozwana sprostowała ciężarowi dowodu w stopniu wystarczającym do obalenia domniemania z art. 341 k.c., zgodnie z którym domniemywa się, że posiadanie jest zgodne ze stanem prawnym, a zatem, iż posiadacz posiada tytuł prawny, w niniejszym przypadku wynikający z własności rzeczy.

Wobec powyższego uznać należało, iż pojazd biorący udział w zdarzeniu szkodowym z dnia 04 listopada 2016 roku nie mógł stanowić własności J. K., gdyż z całą pewnością nie był tym samym pojazdem, co oznaczony numerem VIN (...) pojazd M. (...), który uległ uszkodzeniu na terenie Luksemburga w 2013 roku.

W tej sytuacji nie dysponował on wierzytelnością, którą mógł skutecznie przenieść na powódkę na podstawie art. 509 k.c.

Na marginesie należało także zwrócić uwagę, że przedmiotem wierzytelności był pojazd oznaczony numerem VIN (...), a taki nie brał udziału w szkodzie dnia 04 listopada 2016 roku.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 509 § 1 k.c. a contrario w zw. z art. 169 § k.c. a contrario powództwo należało oddalić, albowiem powódka nie posiadała legitymacji biernej do domagania się odszkodowania w związku ze szkodą z dnia 04 listopada 2016 roku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie 2. wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804 ze zm.), uznając powódkę za przegraną w całości i zasądził od niej na rzecz pozwanego całość poniesionych przez niego kosztów procesu w łącznej kwocie 4.259,26 zł, na co składały się: wynagrodzenie fachowego pełnomocnika w osobie radcy prawnego w stawce minimalnej (3.600,00 zł), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17,00 zł) oraz wykorzystana zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego (642,26 zł). Niewykorzystane zaliczki podlegały zwrotowi jako czynność techniczna.